

гелътъ. И камънарътъ заблѣстѣлъ на небето, като пламенно, лъчезарно слънце. То намирало удоволствие въ това, да изсушава дървета, да гори листата, прѣсушавало изворитѣ, покривало съ потъ августейшитѣ лица на императоритѣ също тъй, както и пращнитѣ физиономии на камънаритѣ, които работѣли по пѣтищата.

Изеднажъ между слънцето и земята се появилъ облакъ и казалъ:

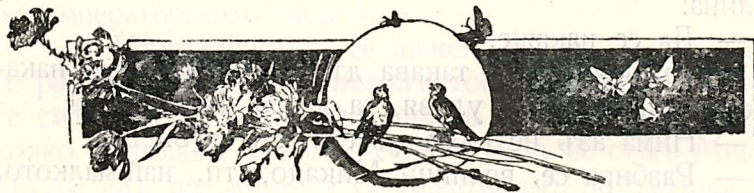
— Спри, любезний! Прѣдъ менъ не можъ да минешъ.

— Кълна се въ луната, това е вече прѣкалено! Облакъ, безформенно, мънинко, нищожно облаче — безцеремонно ме нарича „любезний“ и ми прѣпрѣчва пѣтя! Явно е, че облакътъ е по-силенъ отъ мене. Ако не стана облакъ, ще се пукна отъ завистъ.

— Не струва да се ядосвашъ за такава дреболия, казалъ ангелътъ. — Стани облакъ, ако това ти се повече харесва.

Слѣдва.

Прѣв. Чичо Тома.

Г р а д ъ Е л е н а .

Елена е много хубавъ градъ. Той е заобиколенъ съ високи планини, които сж обраснали съ гъсти голѣми гори. Въ горитѣ има много дивечъ. Тукъ е забранено да се биятъ женскитѣ и малки сърненца. Елена е разположена на сѣверната страна на Стара-планина. До Елена е близо Твърдишкия проходъ и пѣтътъ, който отива за прохода се вижда отъ града. Елена е 5—6 ч. далечъ отъ окръжния градъ Търново.

Прѣзъ Елена тече рѣка, която се казва „Балюва“. Около Елена има много малки махлички съ 2—5—10 кжщи. Ала най-малкитѣ махлички сж съ по 2 кжщи. Около другитѣ градове дали има такива малки махлички, незная. Тукъ има много високи планински върхове, на-